

MILOŠ TODOROVIĆ, penzioner
Romanovci, opšt. Bos. Gradiška
(Nosilac "Spomenice; 1941" br. 26400)

Arhiv Bos. knjiž. B. Luka

ABK

MOJ PRVI SUSRET SA PARTIZANIMA

U drugoj polovini mjeseca avgusta 1941. godine, poslije završetka laska sunca, u smiraj dana, stajao sam u svome dvorištu pored puta. Prema meni su išla dva nepoznata čovjeka, koji me nisu odmah ni primijetili. Nešto su polako razgovarali i pogledali jedan na jednu, a drugi na drugu stranu. Kada su došli naspram mene pozdravili su sa "dobro veče" i upitali "kako si čikane?", na šta sam ja otpozdravio. Zatim su me pitali; gdje se nalazi škola u Krnetama i kako bi mi tamo najlakše došli. Ja sam im odgovorio da imaju dvije čuprije, jedna ~~desno~~ od škole, a druga više lijevo, ali da između njih ima jedna pješaka staza i da na rječici Osorini ^{ima} ~~je~~ preko koje mogu preći, jer je bolje i sigurnije da tuda idu nego putom, te da do škole nema ni pola kilometra. Oni su me potom pozdravili i krenuli. Ova dva čovjeka bila su mlada, nešto preko dvadeset godina. Jedan je bio višnji, imali su na sebi pantolone "rajterice", kratke kožne kapute, visoke teške cipele, kožne komašine, a na glavi su imali kožne kape.

Sutradan sam otišao u školu u Krnetama gdje je bio učitelj Slavko Mandić rodom iz sela Bosanskog Novog, koji je još iz ranije bio moj prijatelj. Nas dvojica smo se često sastajali i o svemu slobodno razgovarali. Zapitao sam ga koji su to ljudi koji su sinoć došli? Odgovorio mi je "to su pravi partizani". Preko njih sam uhvatio vezu sa Kozarskim odredom. Onaj višnji je Piljo Stanišljević, a drugi je Danilo Borković mlađi učitelj. Oba dvojica su rodom iz sela Turjaka.

Tako sam se ja prvi puta susreo sa partizanima, a u decembru 1941. godine kada sam ja došao u Kozarski odred, Piljo mi je jedno kraće vrijeme bio komandir čete (druge), a kasnije bio zamjenik komandanta bataljona. Učitelj Danilo Borković bio je borac u mojoj desetini kad sam prešao u treću četu i to kratko vrijeme, a kasnije je postao komesar čete.

Miloš Todorović

